

dér saa længe. De koster meget. Paa det sidst aflagte Statsregnskab er Udgiften opført med 3 334 446 Kr. Man skulde synes, det var tilstrækkeligt, at man nu har anvendt saa mange Penge i et Aar — hvortil kommer det Beløb, der allerede er givet ud i indeværende Aar. Det kunde sikkert være paa Tide at holde op med den Udgift. Naar der *skal* spares, henstiller jeg, at man begynder dér, hvor der kan spares. Og disse 3¹/₂ Mill. Kr. kan spares for Statskassen uden nogen som helst Skade eller Tab for nogen.

Det vil altsaa være til Gavn for Statskassen at ophøre med denne Udgift; men det vil ydermere være til Gavn for de unge Mænd, som indkaldes til den saakaldte Sikringsstyrke dernede. Det er saadan her i Landet, at der ikke er noget, man bedre kan true en ung Mand med end det, at han skal være Soldat. Det er noget nær den værste Straf, han kan komme til at lide. Og jeg kan forsikre, at de unge Mænd, som har skullet gøre denne Ekstratjeneste i Sønderjylland udover deres normale Militærtjeneste, har været i høj Grad misfornøjede. Det er ogsaa ofte saaledes, at en ung Mand kan faa sin Karrière ødelagt eller i hvert Fald forsinket ved denne ganske unyttige Tjeneste. Jeg henstiller derfor, at man faar dette Militær kaldt tilbage fra Sønderjylland.

Men det vil ikke blot være til Gavn for Statskassen og de unge Mænd, det vil sikkert ogsaa være til Gavn for Befolkningen dernede. Jeg har lagt Mærke til, at den danske Befolkning, navnlig i Tønder, ikke godt kan taale, at der er Soldater dernede; den bliver for myndig, for hovmodig, naar den har Soldaterne at støtte sig til. Jeg tror, den vilde blive mere rolig, og vi vilde blive fri for de undertiden noget uartikulerede Lyde, vi hører dernede fra, hvis der ingen Soldater laa der. I et bestemt Tilfælde har Soldaterne grebet ind paa uheldig Maade. Under den tyske Hjemstavnsfest i Tønder den 19. Juni blev der i Højrepressen klaget i stærke Toner over, at Tyskerne havde rejst en Æreport lige ved den danske Soldateravgt. Det er nu ikke rigtigt, jeg har ladet Afstanden opmaale, og det viser sig, at der var 23 m fra Æreporten til Soldateravgten, saa det var ikke just „lige ved“. Men dertil kommer, at Æreporten ikke kunde rejses længere ude, fordi de ikke havde Tilladelse dertil fra Amtet. Derimod havde de Tilladelse fra Byen til at rejse den, hvor den stod, og det fra alle rette vedkommende, nemlig Politiet

og Amtmanden; og jeg kan sige, at baade Politiet og Amtmanden optraadte overordentlig korrekt ved denne Lejlighed.

Derimod var det ikke korrekt, at de danske Soldater i et Automobil kørte gennem Æreporten og forsøgte at stikke de tyske Flag ned med deres Sabler. Det var ikke rigtig pænt gjort. Det gav Anledning til, at Amtmanden sendte Bud til Komiteen for den tyske Fest og henstillede — ikke befalede, men henstillede — at tage Flagene ned. Det gjorde man, og det forekommer mig, at det her var Tyskerne, som var de hensynsfulde, og de danske Soldater, som gik udenfor deres Kompetence, udenfor den Virksomhed, de er sat til. Nu skal Soldaterne imidlertid noget undskyldes i denne Sag, for de var sikkert blevet stærkt ophidset af Chauvinisterne dernede, for hvilke Bankdirektør Rossen og hans Frue nok er de rette Førere. I hvert Fald har Hr. Rossen i Ribe Stiftstidende skrevet en Klage over, at Tyskerne sang tyske Sange og højeste tyske Farver, naar de holdt Fest. Jeg gad for Resten nok vide, hvad Nationalister skulde gøre andet end at synge Sange og hejse Farver, det er jo netop derfor, de er til; hvis de ikke havde Lov til det, kunde de ganske simpelt ikke holde Fest.

Nu skal jeg ikke sige noget om, hvorledes Tyskerne er optraadt, for jeg har ikke overværet det. Det er meget muligt, at de har ladet sig ophidse til at gøre et og andet, de ikke skulde have gjort. Men det kunde der ogsaa være Grund til, naar Soldaterne er optraadt som i dette Tilfælde og har angrebet de tyske Farver. Nationalister er ganske vist som en Slags uartige Børn, hvad enten de er tyske eller danske, de er befængt med en Sygdom, som er fulgt med Krigen, og som man maa holde dem til gode. Det forekommer mig, at det i høj Grad ligner den Danseepidemi, der grasserer og faar Folk til at danse imellem Bordene. Naar man ser nogle Grupper af danske og tyske Nationalister fare i Totterne paa hinanden, er de ikke nær saa kloge som de, der danser, for de, der danser, har dog i hvert Fald Humøret. Nationalisterne mangler i høj Grad det gode Humør. Og det forekommer mig, at man for at gengive dem det gode Humør maa trække Soldaterne tilbage, paa anden Maade kan de ikke genvinde det.

En af de Personer, jeg nævnte, Fru Rossen, optraadte nogle Dage senere med en Tale foran Fronten for Soldaterne og takkede dem for den Heltebedrift, de havde